

Exekuční řízení

Nejsou-li splněny předpoklady formulované v ustanoveních § 312 odst. 4, § 396 odst. 3, § 405 odst. 4 a § 418 odst. 6 insolvenčního zákona (v aktuálním znění), nestává se seznam přihlášených pohledávek pro přihlášenou pohledávku exekučním titulem jen proto, že dlužník nepopřel pravost nebo výši takové pohledávky.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 377/2020 ze dne 18.11.2021)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněného BNP Paribas Personal Finance SA, se sídlem v P., Francouzská republika, jednajícího v České republice prostřednictvím BNP Paribas Personal Finance SA, odštěpný závod, se sídlem v P., zastoupeného JUDr. M.F., Ph.D., advokátkou, se sídlem v P., proti povinnému P. K., narozenému XY, bytem XY, pro vymožení částky 286 474,85 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 11 EXE 11532/2017, o dovolání oprávněného proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. září 2017, č. j. 84 Co 306/2017-12, tak, že usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. září 2017, č. j. 84 Co 306/2017-12, a usnesení soudního exekutora Mgr. D.K., Exekutorský úřad Cheb, ze dne 6. června 2017, č. j. 074 EX 05573/17-008, se zrušují a řízení se zastavuje.

Z odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 6. června 2017, č. j. 074 EX 05573/17-008, soudní exekutor Mgr. D.K., Exekutorský úřad Cheb (dále jen „soudní exekutor“), [mimo jiné] zamítl exekuční návrh oprávněného podaný dne 28. dubna 2017, a to v souladu s pokynem Okresního soudu v Chomutově (dále jen „exekuční soud“) ze dne 29. května 2017, č. j. 11 EXE 11532/2017-14 [§ 43a odst. 6 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekučního řádu) a o změně dalších zákonů].

2. Učinil tak proto, že oprávněný připojil k exekučnímu návrhu jako exekuční titul výpis z (upraveného) seznamu přihlášených pohledávek (vydaný Krajským soudem v Ústí nad Labem dne 3. října 2016, č. j. KSUL 74 INS XY), který ale nelze považovat za exekuční titul, neboť úpadek dlužníka (povinného) v insolvenčním řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. KSUL 74 INS XY nebyl řešen konkursem, respektive neskončil zrušením konkursu [§ 312 odst. 4 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona)], nýbrž oddlužením, plněním splátkového kalendáře.

3. Krajský soud v Ústí nad Labem k odvolání oprávněného v záhlaví označeným usnesením (mimo jiné) změnil usnesení soudního exekutora tak, že exekuční návrh oprávněného ze dne 26. dubna 2017 odmítl (první výrok), neboť oprávněný nedoložil k exekučnímu návrhu řádný exekuční titul (§ 39 odst. 2 exekučního řádu ve spojení s § 38 odst. 2 a § 40 odst. 1 exekučního řádu).

4. Odvolací soud vyšel zejména z toho, že:

[1] Oprávněný se v projednávané věci domáhá, aby soud pověřil soudního exekutora vedením exekuce na majetek povinného podle výpisu z (upraveného) seznamu přihlášených pohledávek, který vydal Krajský soud v Ústí nad Labem dne 3. října 2016, č. j. KSUL 74 INS XY, pro vymožení částky

286 474,85 Kč s příslušenstvím.

[2] Exekuční soud udělil 29. května 2017 soudnímu exekutorovi pokyn dle § 43a odst. 6 exekučního řádu k zamítnutí exekučního návrhu z důvodu, jenž koresponduje s odůvodněním napadeného usnesení soudního exekutora.

[3] Z obsahu insolvenčního rejstříku se podává, že Krajský soud v Ústí nad Labem zjistil úpadek dlužníka (povinného) a povolil jeho řešení oddlužením (usnesením ze dne 1. března 2010, č. j. KSUL 70 INS XY), jako způsob řešení oddlužení povinného schválil plnění splátkového kalendáře (usnesením ze dne 13. dubna 2010, č. j. KSUL 70 INS XY), následně vzal na vědomí splnění oddlužení povinného (usnesením ze dne 6. srpna 2015, č. j. KSUL 74 INS XY), avšak zamítl návrh povinného na přiznání osvobození od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, jakož i od placení pohledávek věřitelů, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo, a pohledávek věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak měli učinit (usnesením ze dne 7. dubna 2016, č. j. KSUL 74 INS XY).

5. Na tomto základě – cituje § 38 odst. 1 a 2, § 40 odst. 1, § 43a odst. 1 a 6 exekučního řádu, § 192 odst. 3 a § 312 odst. 4 insolvenčního zákona – odvolací soud učinil následující závěry.

[1] Základním předpokladem pro nařízení a vedení exekučního řízení je existence exekučního titulu (§ 38 odst. 2 a § 40 odst. 1 exekučního řádu).

[2] (Upravený) seznam přihlášených pohledávek je po zrušení konkursu exekučním titulem ve smyslu § 40 odst. 1 písm. f) exekučního řádu pro podání návrhu na výkon rozhodnutí či exekuci pro zjištěnou neuspokojenou pohledávku (nebo její část), kterou dlužník nepopřel [při přezkumném jednání v rámci insolvenčního řízení] co do její pravosti nebo výše (§ 197, § 201 odst. 3 a § 312 odst. 4 insolvenčního zákona).

[3] S ohledem na dikci a systematické zařazení § 192 odst. 3 insolvenčního zákona nelze přisvědčit argumentaci odvolatele prosazující závěr, že [upravený] seznam přihlášených pohledávek je exekučním titulem vždy, nebyla-li příslušná pohledávka dlužníkem co do její pravosti nebo výše popřena, když § 312 odst. 4 insolvenčního zákona uvedený závěr pouze upřesňuje ve vztahu k insolvenčním řízením, která končí zrušením konkursu. Ustanovení § 192 odst. 3 insolvenčního zákona, které se nachází v obecné části zákona, totiž doplňuje ustanovení § 312 odst. 4 insolvenčního zákona, které se nachází ve zvláštní části zákona věnující se konkursu (resp. zrušení konkursu). Jinak řečeno § 192 odst. 3 insolvenčního zákona limituje přiznání vlastnosti exekučního titulu (upravenému) seznamu přihlášených pohledávek (podle § 312 odst. 4 insolvenčního zákona) v rozsahu popření pohledávek dlužníkem. Zamýšlel-li by zákonodárce vytvořit odvolatelem nastíněnou konstrukci, „normoval by“ (upravený) seznam přihlášených pohledávek jako exekuční titul v jednotlivých (zvláštních) částech insolvenčního zákona (upravujících způsoby řešení úpadku), nebo by do obecné části insolvenčního zákona začlenil ustanovení obdobného znění § 312 odst. 4 insolvenčního zákona s případnou modifikací pro jednotlivé způsoby řešení úpadku.

[4] Ustanovení § 312 odst. 4 insolvenčního zákona představuje dobrodiní pro věřitele, které mu umožňuje dosáhnout uspokojení své pohledávky po skončení insolvenčního řízení zrušením konkursu v rámci výkonu rozhodnutí, aniž by nejprve musel pohledávku uplatnit v řízení nalézacím, a tomu odpovídající oslabení práva dlužníka na projednání věci v (nalézacím) soudním řízení. S ohledem na uvedené není žádoucí dosah § 312 odst. 4 insolvenčního zákona extenzivně rozšiřovat na případy skončení insolvenčního řízení rozhodnutím soudu, jímž soud bere na vědomí splnění oddlužení, byť nedochází k osvobození dlužníka. Přihlášenému věřiteli přitom není odepřeno právo na přístup k soudu, neboť mu i nadále zůstává právo uplatnit pohledávku v nalézacím řízení; s podáním přihlášky pohledávky jsou totiž spojeny stejné následky, jako s uplatněním nároku žalobou (stavení promlčecí

lhůty) [§ 173 odst. 4 insolvenčního zákona].

[5] Uvedené neodporuje ani smyslu a účelu zákona, když u oddlužení (jako sanačního způsobu řešení úpadku) by mělo být nepřiznání osvobození po splnění oddlužení spíše nežádoucí výjimkou, protože neplní-li dlužník své povinnosti dle schváleného způsobu oddlužení, insolvenční soud by měl oddlužení zrušit a současně prohlásit na majetek dlužníka konkurs (§ 418 insolvenčního zákona), čímž se následně otevírá možnost použít (upravený) seznam přihlášených pohledávek jako exekuční titul.

6. Proti prvnímu výroku usnesení odvolacího soudu podal oprávněný dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky procesního práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a to zda je [upravený] seznam přihlášených pohledávek exekučním titulem rovněž v případě, kdy insolvenční soud vzal usnesením na vědomí splnění oddlužení plněním splátkového kalendáře, avšak dlužník zároveň nebyl osvobozen od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení postupem podle § 414 či § 415 insolvenčního zákona. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a navrhuje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil tak, že se exekuční návrh neodmítá.

7. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel zdůrazňuje, že z ustanovení § 192 odst. 3 insolvenčního zákona a contrario plyne závěr, podle kterého je (upravený) seznam přihlášených pohledávek exekučním titulem vždy, nebyla-li příslušná pohledávka dlužníkem co do její pravosti nebo výše popřena, a to i v situaci, kdy byl úpadek dlužníka řešen oddlužením formou plnění splátkového kalendáře a dlužník nedosáhl osvobození od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení postupem podle § 414 či § 415 insolvenčního zákona. Dále dovolatel doplňuje, že v situaci, kdy insolvenční soud oddlužení povinného nezrušil a neprohlásil na jeho majetek konkurs z důvodu, že povinný neplnil v insolvenčním řízení řádně a včas své povinnosti (tj. v situaci dle odvolacího soudu výjimečné), neměl by tento „nežádoucí“ postup vést ke zhoršení jeho postavení jako přihlášeného věřitele insolvenčního dlužníka (povinného) oproti situaci, kdy by byl úpadek povinného „správně“ řešen konkursem.

8. Rozhodným zněním občanského soudního řádu pro dovolací řízení (s přihlédnutím k datu vydání dovoláním napadeného usnesení) je znění účinné do 30. září 2017 (srov. bod 2., článku II, části první zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

9. Dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním přdestřené právní otázky jde o věc dovolacím soudem neřešenou.

10. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právní otázky vymezené dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

11. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

12. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být)

zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

13. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona.

[1] Podle ustanovení § 200 insolvenčního zákona (ve znění účinném do 30. března 2011), není-li dále stanoveno jinak, nemá popření pohledávky dlužníkem vliv na její zjištění; jeho účinkem však vždy je, že pro pohledávku, kterou dlužník popřel co do její pravosti nebo výše, není v rozsahu popření upravený seznam přihlášených pohledávek exekučním titulem.

[2] Z ustanovení § 192 odst. 3 insolvenčního zákona (ve znění účinném od 31. března 2011) se podává, že není-li dále stanoveno jinak, nemá popření pohledávky dlužníkem vliv na její zjištění; jeho účinkem však vždy je, že pro pohledávku, kterou dlužník popřel co do její pravosti nebo výše, není v rozsahu popření upravený seznam přihlášených pohledávek exekučním titulem.

[3] Dle ustanovení § 312 odst. 4 insolvenčního zákona (jehož znění se po dobu účinnosti insolvenčního zákona nezměnilo) lze na základě upraveného seznamu pohledávek po zrušení konkursu podat návrh na výkon rozhodnutí nebo exekuci pro zjištěnou neuspokojenou pohledávku, kterou dlužník nepopřel; toto právo se promlčí za 10 let od zrušení konkursu. To neplatí, jde-li o neuspokojenou pohledávku nebo její část, která zaniká podle § 311.

14. Nejvyšší soud předesílá, že za stavu, kdy byl úpadek povinného v insolvenčním řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. KSUL 74 INS XY zjištěn 1. března 2010 (tj. před 31. březnem 2011), je i pro dovolatelem předestřenou právní otázku (zda je výpis z upraveného seznamu přihlášených pohledávek z uvedeného insolvenčního řízení exekučním titulem), rozhodný insolvenční zákon ve znění účinném do 30. března 2011 [srov. článek II, bod 1., části první zákona č. [69/2011](#) Sb., kterým se mění zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů]. Pro projednávanou věc je tudíž rozhodný § 200 insolvenčního zákona ve znění účinném do 30. března 2011 a nikoli § 192 odst. 3 insolvenčního zákona ve znění účinném od 31. března 2011. Tato skutečnost nicméně nebrání přezkoumání věcné správnosti závěrů soudů nižších stupňů, neboť dikce § 192 odst. 3 a § 200 insolvenčního zákona je v uvedených zněních totožná.

15. V usnesení ze dne 29. července 2021, sen. zn. 29 ICdo 129/2020, Nejvyšší soud dovodil, že v době do 30. června 2017 nebylo zapotřebí zabývat se otázkou, zda upravený seznam přihlášených pohledávek může sloužit jako exekuční titul pro zjištěnou neuspokojenou pohledávku, kterou dlužník nepopřel, jindy než po zrušení konkursu. Jak u reorganizace, tak u oddlužení, totiž platilo (u reorganizace stále platí), že neprobíhalo-li sanační řešení úpadku dlužníka řádně, docházelo k jeho přeměně v konkurs (srov. § 363, § 405 odst. 2 a § 418 insolvenčního zákona, v tehdejší znění). Při úspěchu reorganizace či oddlužení pak pravidlo obdobné tomu, jež je formulováno v § 312 odst. 4 insolvenčního zákona, nebylo v zásadě zapotřebí vzhledem k úpravě obsažené v § 356, § 360 a § 414 insolvenčního zákona (byť v případě oddlužení s výjimkami plynoucími z § 416 insolvenčního zákona).

16. Nejvyšší soud dále - v poměrech insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. července 2017 - uzavřel, že upravený seznam přihlášených pohledávek je exekučním titulem i v případě, že insolvenční řízení bylo zastaveno poté, co oddlužení nebylo povoleno či schváleno, případně bylo schváleno a následně zrušeno. Nejvyšší soud vysvětlil, že je tomu tak proto, že usnesení o zastavení insolvenčního řízení je „náhradou“ za usnesení o prohlášení konkursu a usnesení o zrušení konkursu na majetek dlužníka proto, že pro uspokojení věřitelů je majetek dlužníka zcela nepostačující, a má tedy též účinek dle § 312 odst. 4 insolvenčního zákona.

17. Jinak řečeno, Nejvyšší soud ve všech případech dovozoval založení exekučního titulu z § 312 odst. 4 insolvenčního zákona, nikoli z § 192 odst. 3 (respektive z § 200) insolvenčního zákona.

18. Od tohoto právního závěru nemá Nejvyšší soud důvod odchýlit se ani v projednávané věci, kdy oddlužení bylo povoleno, schváleno, nebylo zrušeno a po vzetí na vědomí jeho splnění nebylo dlužníku přiznáno osvobození od placení zbytku dluhů. Z výše uvedeného totiž plyne, že upravený seznam přihlášených pohledávek by mohl být exekučním titulem jen tehdy, došlo-li by v projednávané věci ke změně způsobu řešení úpadku z oddlužení na konkurs.

19. Na rozdíl od situace, kdy je insolvenční řízení zastaveno, nelze situaci, kdy je oddlužení splněno a dlužníkovi není přiznáno osvobození, považovat za obsahový ekvivalent zrušení oddlužení a prohlášení konkursu. Takovýto výsledek oddlužení insolvenční zákon vždy připouštěl, neboť z žádného zákonného ustanovení neplynulo, že by šlo o výsledek zákonem zapovězený. Naopak, hypotéza pravidel pro zrušení oddlužení (§ 418 insolvenčního zákona) se liší od hypotézy pravidel pro (ne)přiznání osvobození od placení zbytků dluhů (§ 414 a § 415 insolvenčního zákona). Mohou proto nastávat situace, kdy na straně jedné nebudou důvody pro zrušení schváleného oddlužení a na straně druhé nebudou ani důvody pro osvobození dlužníka od placení zbytků dluhů.

20. Opírá-li dovolatel jiný názor o ustanovení § 192 odst. 3 (jak vysvětleno výše, správně mělo jít o § 200) insolvenčního zákona za použití argumentu a contrario, pak přehlíží, že ustanovení § 200 insolvenčního zákona (v rozhodném znění), stejně jako ustanovení § 192 odst. 3 insolvenčního zákona (v aktuálním znění), upravuje účinky popření pohledávky dlužníkem na zjištění pohledávky (část věty před středníkem), s tím, že takové popření vylučuje (bez dalšího) v příslušném rozsahu seznam přihlášených pohledávek jako použitelný exekuční titul. Seznam (upravený seznam) přihlášených pohledávek je (veřejnou) listinou, nikoli rozhodnutím (k tomu srov. odstavec 32. usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 ICdo 129/2020). K tomu aby takovou (veřejnou) listinu bylo možné mít za exekuční titul, musí zákon vymezit předpoklady, za nichž se tak děje (exekuční právo takové listině bez dalšího povahu exekučního titulu nepřiznává). Nestací tedy určit, kdy taková listina exekučním titulem není. To lze doložit i tím, že výklad prosazovaný dovolatelem by z takového seznamu činil exekuční titul (obdobně jako u rozhodnutí) i v rozsahu, v němž dlužník pohledávku zčásti nebo zcela uspokojil (podle zvoleného způsobu řešení úpadku) v průběhu insolvenčního řízení, což je záměr, který zákonodárce takovou úpravou dozajista nezamýšlel. Podmínky, za nichž se (upravený) seznam přihlášených pohledávek stává (coby veřejná listina) exekučním titulem, pozitivně vymezuje ustanovení § 312 odst. 4 insolvenčního zákona, potažmo (pro insolvenční zákon v aktuálním znění) ustanovení § 396 odst. 3, § 405 odst. 4 a § 418 odst. 6 insolvenčního zákona, jež způsobilost upraveného seznamu coby exekučního titulu dále omezuje (vedle požadované absence popření pohledávky dlužníkem) jen na „zjištěnou neuspokojenou“ pohledávku (část pohledávky).

21. Jinak řečeno, o exekuční titul nejde ani tehdy, jestliže pohledávka, kterou dlužník nepopřel, nebyla v insolvenčním řízení zjištěna v důsledku popěrného úkonu uplatněného jinou k tomu oprávněnou osobou (insolvenčním správcem nebo přihlášeným věřitelem). Stejně tak nejde o exekuční titul (bez zřetele k tomu, že zčásti splněný) v rozsahu, v němž dlužník pohledávku uspokojil v průběhu insolvenčního řízení. Žádný z těchto závěrů pak není dovoditelný z ustanovení § 200 insolvenčního zákona (respektive § 192 odst. 3 insolvenčního zákona) ani za použití argumentu a contrario. Srov. k tomu též ustanovení § 8 insolvenčního zákona.

22. Lze tedy shrnout, že nejsou-li splněny předpoklady formulované v ustanoveních § 312 odst. 4, § 396 odst. 3, § 405 odst. 4 a § 418 odst. 6 insolvenčního zákona (v aktuálním znění), nestává se seznam přihlášených pohledávek pro přihlášenou pohledávku exekučním titulem jen proto, že dlužník nepopřel pravost nebo výši takové pohledávky.

23. Závěr odvolacího soudu, že upravený seznam přihlášených pohledávek není exekučním titulem, skončilo-li insolvenční řízení tak, že insolvenční soud vzal na vědomí splnění oddlužení, aniž byl dlužník (následně) osvobozen od placení zbytku pohledávek ve smyslu § 414 insolvenčního zákona, tak shledává Nejvyšší soud ve světle výše uvedeného správným.

24. Nesprávný je však závěr odvolacího soudu co do procesního následku situace, kdy oprávněný přiloží k exekučnímu návrhu listinu (splňující požadavky § 38 odst. 2 exekučního řádu), o níž má nesprávně za to, že je exekučním titulem, ač ve skutečnosti exekučním titulem není. Nejde totiž o (odstranitelnou) procesní vadu exekučního návrhu (jako by tomu bylo například při nedoložení žádného exekučního titulu, doložení jiného než v návrhu označeného exekučního titulu či doložení neověřené kopie exekučního titulu), jejímž následkem je odmítnutí exekučního návrhu dle § 39 odst. 2 exekučního řádu. Jde o chybějící předpoklad pro vedení exekuce, jehož následkem je zamítnutí exekučního návrhu (§ 39 odst. 3 exekučního řádu).

25. Nejvyšší soud nicméně nepřehlédl, že usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. října 2018, č. j. KSUL 79 INS XY, které ve výroku o úpadku nabylo právní moci 3. října 2018, byl (opět) zjištěn úpadek povinného a účinky úpadku dosud trvají. Na věc tak dopadá § 140e insolvenčního zákona, důsledkem čehož je, že exekuční řízení je třeba zastavit (při současném zrušení jiných rozhodnutí o exekučním návrhu). K tomu srov. usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. června 2014, sp. zn. 66 Co 319/2014, uveřejněné pod číslem 33/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. října 2018, sp. zn. 29 Cdo 480/2017.

26. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), zrušil podle § 243e odst. 1 a 2 o. s. ř. jak napadené rozhodnutí, tak usnesení soudního exekutora, a řízení zastavil.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Nájemné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Péče o dítě \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o smlouvě budoucí \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Daňová exekuce](#)
- [Cenové rozhodnutí rozporné se zákonem](#)